

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja Sv. Blazej, glāb mūs no Covida!

Mīļotie brāļi un māsas! Sveču dienā (2.02.) Baznīca mūs aicina nepalikāt nāvi nesošajā pandēmijas tumsā, bet no jauna iedegt ticības gaismas sveces un doties Gaismas procesijā pretī pestīšanas Gaismai — Kristum, kurš mūs visus aizvedīs mūžīgās gaismas valstībā. Ar dziļu ticību 3.02. pieņemsim svētību ar sv. Blazeja svecēm, lūdzot viņa aizbildniecību pret šo korona vīrusu. Kopā ar sv. Jāzepu, Rohu, Ritu, Sebastianu un citiem svētajiem lūgšim dziedināšanu visiem šī vīrusa slimajiem. Bet Lurdas Dievmātes dienā (11.02.) upurēsīm “Slimnieku veselībai” mūsu sirsnīgās lūgšanas par visiem slimniekiem un pieņemsim paši Slimnieku sakramentu, lai mēs vienmēr būtu gatavi uz to nezināmo stundu, kad Kungs mūs aicinās pie sevis. Pelnu Trešdienā (17.02.) caur svētīto pelnu gandarīšanas zīmes saņemšanu apliecināsim, ka esam grēcinieki, un uzsāksim Lielā Gavēņa labošanu no grēkiem laiku. A.S.

TRIJU KUNGU DIENA

6. janvārī Baznīcā tiek svinēta Triju Ķēniņu jeb Kunga Parādīšanās svētku sv. Mise ar krīta, vīraka, ūdens un dārglietu pasvētīšanu. Man šie svētki ir vieni no gaidītākajiem. Laikam ticīgajai tautai šie svētki ir īpaši, pagodināt Bērniņu Jēzu bija ieradušies daudzi. Sirdi un acis priecēja ļoti skaistā “betlēmīte”. Paldies visām tām čaklajām rociņām, kuras bija strādājušas, lai uzpostu dievnamu. Lielvārdes baznīca ir tā vieta, kur vienmēr dzied un muzicē, arī šajos svētkos mazais korītis slavēja Kristus dzimšanu ar skanīgām dziesmām.

Svētās Mises sākumā priesteris Andris mūs uzrunāja ar vārdiem: “Kristus ir piedzimis!” Atbilde skanēja: “Patiesi ir piedzimis un parādījies tautām!” Prāvests sveica arī pareizticīgos draugus viņu baznīcas Kristus Piedzimšanas svētkos. Sprediķī uzzinājām, ka 6. janvārī vēsturiski esot svinēti oriģinālie Kristus Piedzimšanas svētki, tikai no 354. gada rietumos Baznīca tos sākusī atzīmēt 25. decembrī. Es dzirdēju it kā jau sen zināmu stāstu par to, kā austrumu Gudrie, zvaigznes gaismas vadīti, devās uzmeklēt jaundzimušo Karali. Viņi meklēja to pilsētas kņadā un nomaldījās – nonāca pie Hēroda... Tomēr atkal no jauna ieraugot zvaigzni, viņi tai sekoja un sasniedza savu ceļamērķi. Tas ir stāsts par mums pašiem, par katru. Arī mēs meklējam, pazaudējam, nonākam izmisumā un vairs neredzam itin neko: varbūt kādu varavīksni, kas krāšņi zaigo pie debesīm, bet tā nav ZVAIGZNE, kas mums ir tik ļoti vajadzīga un jāatrod katram.

Mājās sāku pārcilāt noputējušos “Cilvēki kalnā” izdevumus. Tradīcija vēsta, ka ceļotāji no Austrumu zemēm esot bijuši trīs ķēniņi, taču leģendas un minējumi pieļauj, ka to ir bijis daudz vairāk. Melhioris bijis no

Arābijas un dāvinājis Jēzum zeltu. Baltazars bijis Etiopijas ķēniņš ar tumsnēju ādas krāsu un dāvinājis vīraku, bet Tarsas ķēniņš Kaspars dāvājis mirres. Ķēniņi esot saņēmuši no Jēzus garīgās bagātības, mīlestības dāvanu, ticības dāvanu, patiesības un pazemības dāvanu. Mēs visi, tāpat kā šie ķēniņi, arī saņemam no Bērniņa Jēzus dāvanas, tikai mums ir jāatnāk pēc tām pie Viņa. Mums ir vajadzīgs pasvētīts krīts, ūdens, vīraks un pasvētītas dārglietas praktiskai lietošanai, bet savās sirdīs mēs aiznesam līdzī vislielāko dārgumu – mazo Jēzu, kurš tik ļoti grib mājot tieši pie mums – katrā ģimenē.

Lilita Ieleja

Ar lūgšanā paceltām rokām

Lūdzoties un skandinot skaistās ziemassvētku dziesmas, mēs gaidījām mūsu Glābēja un Pestītāja - Bērniņa Jēzus piedzimšanas svētkus. Pateicoties mūsu prāvesta Andra uzņēmībai un lielajai mīlestībai uz mūziku, tika sagatavotas brošūriņas ar dziesmu tekstiem un notīm. Pirms dievkalpojuma tās tiek izdalītas visiem, kuri ir atnākuši, un mūsu korīša vadītā visi varam dziedāt līdzī. Svētku sajūtu pastiprināja skaisti noformētais dievnam: lielās, zaļās egles, sniegpārslīņas, kas kā ziediņi uzziedēja logu rūtīs un mūsu skaistā un mīļā “Betlēmīte”. Cerams, ka mūsu lūgšanas, sirds siltums un daudzie mazie jēriņi sildīja mazo Bērniņu Jēzu, un viņam bija labi un silti dusēt mūsu pļāvās sapļautajā, smaržīgajā sienīņā.

Kā dzīvē parasti notiek, pēc priekiem seko skumjas. Arī mēs 14.01.2021. ar skumjām pavadījām mūžībā ļoti sirsnīgu un ticīgu draudzes māsu Emīliju Delveri. Kamēr vēl bija spēks atnākt uz baznīcu, kaut arī viņa slikti dzirdēja, Emīlija vienmēr nāca pie Jēzus altāra. Bija prieks skatīties, kā viņa sarunājās ar Jēzu. Smails nenozuda no viņas vaiga un nekas nebija ne par garu, ne par grūtu. Dievs viņu bija apveltījis ar zīmēšanas un dzejas rakstīšanas dāvanām.

Šīs māsas Emīlijas aiziešana pie Kunga atsauc man atmiņā kādu citu ticības māsu - Emīliju Unguri - tikpat sirsnīgu, ticīgu un cītīgu baznīcas apmeklētāju. Atnākot dzīvot uz Lielvārdi, es apmēram piecus gadus dzīvoju Kaibalā un tur sapazinot ar šo Emīliju. Kad atnācu dzīvot uz Lāčplēša centru, Emīlija vairākas reizes mūs apciemoja. Viņa bija lietuviete un ļoti ticīgs cilvēks. Baznīcā viņa parasti sēdēja labajā pusē trešajā solā. Visu laiku, ar smaidu sejā un lūgšanā saliktām rokām, viņa nenolaida skatienu no altāra. Kāda sakritība: divas Emīlijas, un abas kā māsas, ar vienādu tikumu un mīlestību uz Dievu. Lai Debesu Tēvs atalgo jūs ar svētlaimi Debesu godībā!

Šajā Jaunajā gadā, Jēzu, atver mūsu sirdis mīlestībā, pazemībā un pateicībā par Tavu lielo upuri uz krusta, lai glābtu mūs no pazušanas! *Antoņina Ratnieks*

Piedzīvojums ar aitām

Lai ir slavēts Jēzus Kristus! Svētdien, 24.01., pēc svētās Mises mūsu pr. Andris mums uzdeva mājas darbu uz atvadām no "betlēmītes" - saskaitīt tajā visas aitas. Un man ienāca prātā savs piedzīvojums ar aitām no bērnības laikiem, kas jau bija aizmirsies.

Vispirms iepazīstināšu ar vietu, kur tas notika. Mana dzimtā puse ir Latgale, pierobeža ar Krieviju. Tanī laikā bija Abrenes raj. Viļakas pag. Tuvākā dzelzceļa stacija Žīguri. Tad no Rīgas kursēja vilciens Rīga-Abrene. No mūsu ciema Brizgova stacija Žīguri bija 3 km. 1948./49.g. nodibinājās kolhozs "Gaišais rīts." Visi lopī bija jānodod kolhozā, zirgi, govīs, aitas. Katra ģimene varēja sev atstāt tikai vienu govī, aitu un cūku. Gāja vēl pārbaudīt, tā nejausi, vai nu vēlu vakarā, vai agri no rīta, vai nav kas lieks. Bagātākiem saimniekiem, kuriem bija lielas kūtis, kolhozs tajās ierīkoja fermas. Bija zirgu stalli, govju, aitu fermas. Netālu no mūsu mājām bija govju ferma, aiz mežiņa aitu ferma. Ar ganu gaitām es jau sāku ļoti agri, pat skolā vēl negāju, ganīju savu gotiņu, aitiņu, kurai bija 3 jēriņi. Auniņu iemācīju kauties pati: "Vuci, vuci - bucs!" Nu es arī pati dabūju "bucs" krūtīs un gulēju, nevarēju tikt augšā, kā ceļos, tā auns ieskrienas un man atkal "bucs". Nu ar to arī pati tiku galā, kā iemācīju, tā arī atradināju. Vienā reizē gadījās, ka viņš man skrēja sist, bet tuvumā gadījās akmens, un es uzlēcu uz akmens, bet auns ar galvu iesita akmenī un aizgāja galvu purinādams, un ar to arī bija kaušanās izbeigta, vairs mani neaiztīka.

Un tagad aprakstīšu vēl vienu piedzīvojumu jau vēlāk. Man bija jau 11 vai 12 gadi un gadījās, ka bija viena dienu jāgana kolhoza aitas. Tad katrai ģimenei bija nozīmēta viena diena aitu ganīšanai. Vakarā atnāk brigadieris un pasaka, kas jādara otrā dienā. Nu, aitas ganīt mana mamma aizsūtīja mani, es esmu liela meitene un ļoti labi tikšu ar to galā. No rīta aizeju uz aitu fermu, aitkopēja mani pavada uz ganībām, kur būs jāgana. Aitu bija daudz, vairs neatceros cik, tikai pasaka, cik ir viņu, un es palieku viena. Tur bija lielas aitas un jēri, bet jēri nebija nekādi mazie, jau gandrīz tikpat lieli kā aitas. Ganības bija meža ielokā, tuvumā nebija ne vienas mājas, tikai mans lielais ganāmpulks un es. Ik pa brīdim, ganot, pārskaitu, vai visas, un ganu tālāk. Viss kārtībā. Pēc kāda laika atkal skaitu, vienas aitas nav. Ko darīt, kur palika aita?

Ganībās bija tāds uzkalniņš un tuvāk pie meža tādas padziļas bedres, saglabājušās vēl no kara laikiem. Es skrienu gar tām bedrēm, un, jā, viena aita nez kā iekritusi bedrē un netiek ārā. Kur meklēt palīdzību? Atstāt visu ganāmpulku un skriet pēc palīdzības neuzdrošinājos, citas izejas nebija kā tikt pašai galā ar to, lecu bedrē pati. Nu kaut kā to aitu tomēr dabūju ārā, vispirms priekšējās kaut kā piecēlu uz augšu un tad no aizmugures izstūmu uz augšu. Pati knapi izrāpos, jo zināju, ka Dievs bija ar mani, un viss beidzās labi.

Zinaida Kuzmane

Redakcijas piezīme!

Tiem, kuri izpildīja 24.01. uzdoto mājasdarbu un saskaitīja "betlēmītē" esošās aitiņas, ir iespēja salīdzināt rezultātus. Pareizā atbilde ir: 39 aitiņas, ieskaitot uzgleznotās uz panorāmas audekla. Apsveicam, ja jūsu skaitlis sakrīt ar mūsējo. Bēēēē!!!

P. S. Tiesa gan, viena aitiņa ir pazudusi no "betlēmītes" pēc svētkiem. Varbūt tā ir kaut kur aizklūdusi kopā ar pazudušajām draudzes "vuškām" vai iekritusi kādam mēteļa kabatā...

Jāpiezīmē arī, ka pandēmijas laikā mūsu draudzes ganāmpulka avju skaits dievkalpojumos nepārsniedza "betlēmītē" esošo. Ceram, ka tas ar laiku pieaugs!!!

Mīļā Lielvārdes draudze!

No sirds priecājamies par Jūsu skaistās baznīcas atdzimšanu. Paveikts fenomenāls darbs. Pateicoties pr. Andra pašreizējā darbam un gribasspēkam atjaunots dievnams un uzlikts jauns jumts. Cilvēks, kurš tic, pilnībā uzticas, šķiet, absolūti bezcerīgā situācijā paļaujas uz Dieva gribu. Un viss notiek.

Ticība, pašlūgšana, bet vai ar to pietiek? Tik ļoti atšķiras mūsu ticības intensitāte. Protams, daudzi no mums varētu sist dūri pie krūtīm un teikt: "Dabiski, es ticu, es katru nedēļu katrā Sv. Misē apliecinu savu ticību!" Bet cik intensīva, cik aktīva ir mūsu ticība brīdī, kad atgriezīamies mājās no baznīcas, kad mūs pārņem mājas rūpes. Un pa dienu - skola, bērni, darbs, mājas, dārzs, un tad jāatpūšas... Ejot gulēt, mēs sev kārtējo reizi apsolumies: rīt noteikti, rīt es atradīšu laiku Dievam.

Ļoti patika Olaines baznīcā sprediķī izteiktā doma. Priesteris pavaicāja, kā mēs to iedomājamies? Mums nav laika ikdienā lasīt evaņģēliju. Mums nav laika sanākt kopā pie galda un noskaitīt pateicības lūgšanu pirms vakariņām. Mums nav laika lūgties, jo mēs taču vēl esam jauni, kad būsīme veci, tad gan mēs to aktīvi darīsim. Un tad priesteris liek iztēloties - jūs esat veci, laiks mirt, nu gan jūs beidzot esat gatavi satikt Jēzu. Kā jūs to iedomājaties? Pestītājs atnāks, ienāks istabā, un jūs teiksiet: "Sveiks, mans draugs!" Un pēc tam laimīgi, rokās sadevušies, jūs aizlēksiet pretī mūžībai? :) Bet viņš taču Jūs nepazīst! Visas dzīves laikā jums nav pieticis laika sarunai. Jums nav bijis laika iepazīt savu Dievu. Diezgan nelāga situācija, vai nē?

Tāpēc lasīsim evaņģēliju, trenēsim savu gribu katru dienu, noskaitīsim kaut pašu mazāko lūgšanu, rīt varbūt garāku, parīt palūgsimies ar bērniem. Uzturēsim mūsu dzīves svarīgāko dialogu.

Mums ir lielisks piemērs, priesteris, kura ticība ir tik nelokāma un mīlestība pret Dievu tik intensīva, ka tiek paveiktas, šķiet, nepaveicamas lietas. Caur šādiem cilvēkiem mēs redzam Dieva klātbūtni arī mūsu dzīvēs. Sargiet sevi un savu priesteri!

Esiet veseli!

Rita + Jānis Ķepuri

Nenogaliniet mīlestību!

Bērnam ir jāiemāca viss dzīvē vajadzīgais: runāt, staigāt, klausīt vecākus, čakli mācīties, draudzēties ar vienaudžiem, palīdzēt vecākiem cilvēkiem – tad viss būs kārtībā, tad bērns būs labi audzināts. Vai tiešām? Kā tad ir ar spēju mīlēt, pašizliedzīgi, bez nosacījumiem, bez “Ko tu man dosi, ko es no tevis saņemšu?” Būt pašam devējam ne prasītājam, mīlēt visus bez izņēmuma, ne tikai kaut ko vienu, bet visu pasauli, kā to darīja Kristus.

Pirmais, ko mēs visi piedzimstot mākam darīt, ir skaļi kliegt, prasot pēc barības, pēc aprūpes un mīlestības. 2-3 mēnešu vecumā sākam smaidīt, atbildot māmiņas smaidam, un lalināt, atbildot uz mīļiem vārdiem. Bērni, kurus audzina bez smaida, bez mīlestības, neprot smaidīt, bet vai viņi prot mīlēt? Kā ir ar to? Kad cilvēks iemācās mīlēt? Varbūt viņš jau piedzimst ar šo dievišķo dzirksti, jo kāpēc tad bērns nomierinās, kad māte paņem viņu rokās? Viņš mīl savu māmiņu un tēti. Mīlestība ir Dieva daļiņa, kas mazulī attīstās jau mātes miesās.

Vai tā tiek saglabāta visa mūža garumā? Vai tā nepazūd, saskaroties ar dzīves skarbo realitāti? Un kāpēc šī realitāte ir skarba? Kas padara dzīvi par to skarbo dēmonu, par kādu tā tiek uzskatīta? Atbilde ir viena – cilvēki. Dzīve nav skarba, ļauni ir cilvēki, kuri zaudējuši mīlestību, šo saikni ar Dievu, tie, pār kuriem valda kārtības un iekāres, bet dvēseles ir tukšas un aukstas kā kaps. Kāpēc tā notiek? Kad daudzi zaudē visdārgāko, kas viņiem pieder? Varbūt jau bērnībā, kad ir tik ļoti svarīga vecāku mīlestība un sapratne, kad sirsniņa auklē sevī šīs smalkās jūtas – tik trauslas kā zirnekļa tīkls pilns ar rīta saulē mirdzošām rasas lāsēm, tik vārīgas, ka pat katrs nepārdomāts vārds var ievainot, bet kur nu vēl uzklīdzieni, sitieni, raustīšana, purināšana, vecāku savstarpējie strīdi un vardarbība. Bērns saprot vienu - viņu neviens nemīl, vecākiem viņš nav vajadzīgs, un ciešanas padara viņu cietu un nejūtīgu.

Mīlestība ir zudusi, tās vietā iemājo citas jūtas – tukšā, nekoptā laukā aug nezāles. Un tā aug cilvēks ar dadžiem un usnēm sirds vietā, mīl tikai savu labklājību un komfortu, bez sirdsapziņas pārmetumiem spēj nodarīt otram pāri, pat slepkavot... Daudz ir tādu – pilna pasaule, un visi spriedelē par dzīves nežēlību, bet kā būtu, ja pateiktu pareizāk - “Mēs esam nežēlīgi! Mēs – tie, kas zaudējuši mīlestību, kas savus tuvākos uzskata par zemākām būtnēm, kurus labākajā gadījumā var neievērot, sliktākajā – nomelnot, apmelot, ilgi un pamatīgi rakājoties savas dvēseles ušņu laukā, lai atrastu dzēlīgāku vārdu, melnāku apvainojumu”.

Kāpēc? Tikai tāpēc, ka esam zaudējuši Dieva dāvanu - mīlestību, tāpēc, ka paši jūtamies slikti, depresīvi, ļauni, nefīri... Pirms runāt par kādu ko ļaunu, būtu jāpadomā, jo tie, kas tenko un aprunā, patiesībā runā par sevi no savas melnās dvēseles.

Kriminālistikā ir zināma likumsakarība – noziedzniekam ir jāienīst savs upuris un tie, kas plāno izdarīt noziegumu, sevī uzkurina šo naidu, jo bez tā viņi nevar nodarīt pāri cilvēkam. Man ir zināms gadījums, kad prostitūta, prieka mājas īpašniece bija nolēmusi izdarīt noziegumu – prostituēt kādu bērnu. Kad bērna

māte noraidīja šo nešķistību, tika izdarīts slepkavības mēģinājums, kas neizdevās, jo māte mīlēja savu bērnu vairāk kā dzīvību un Dievs atņēma spēku slepkavas rokai. Jūs domājat, ka viss tā arī beidzās – nē. Par to, ka māte nosauca vieglo meiču īstajā vārdā, prieka mājas saimniece līdz šim turpina vajāt sievieti. Tik liels ir naidis šinī tumšajā dvēselē. Atliek tikai lūgt Dievu, lai notiek brīnums kā tāds, kas notika ar sv. Asīzes Francisku, kurš dzīvoja 13. gadsimtā un bija piedzimis kā bagāta tirgotāja dēls, kas varēja laiku pavadīt ceļojot un izklaidējoties kopā ar draugiem. Viņš bija karavīrs, tātad varēja nogalināt, bet viņa dzīvi izmainīja Kristus. Svētais atteicās no bagātības un mantojuma, atdeva pat savas drēbes, kas bija pirktas par tēva naudu, un kļuva par pašu nabagāko aizbildni. Viņš nebaidījās pazemoties un lūgt dāvanas, ubagot, lai varētu palīdzēt tiem, kam nekā nav. Bijušie draugi novērsās no viņa, kaunējās viņu pazīt, bet tas viņu netraucēja, jo svētais bija izpratis lepības niecību. Reiz, apmeklējot spītālīgo hospitāli, viņš nebijās noskūpstīt trūdošās miesas un izlūgties piedošanu visu cilvēku vārdā. Pūstoša dvēsele ir kroplīgāka par slimu, neglītu miesu.

Sv. Francisks sludināja Kristus vēsti, un viņa pirmie klausītāji bija putni, kuri, sapulcējušies ap svēto, līdz galam noklausījās sprediķi. Viņš bija pirmais, kurš pret dzīvniekiem neizturējās kā pret zemākiem radījumiem, bet mīlēja tos vienlīdz stipri kā cilvēkus. To juta gan putni, kuri lidoja ap svēto un sēdās uz viņa rokām, gan zvēri, kas ļāva sevi pieradināt – beznosacījumu mīlestība kā Visvarenā Dieva dzirksts.

Kristīgās Baznīcas bauslis vēsta: “Mīli savu tuvāko kā sevi pašu!” Ja mēs visi tam sekotu, ne dzīve, ne pasaule nebūtu skarba un nežēlīga. Tajā nebūtu vietas pārmērīgam merkantilismam, savstarpējām ķildām un ļaunām runām, nežēlībai un kariem. Tāpēc es gribētu apelēt pie visiem vecākiem – nenogaliniet mīlestību bērnos, māciet viņiem mīlestību, stāstiet par Dievu, par Vissvētāko Jaunavu un Kristu! Iepazīstiniet savus mazos mīluļus ar sv. Asīzes Franciska dzīvi un darbību.

Varbūt tad mēs visi kopā varēsim pārveidot pasauli un dzīvi padarīt skaistu, nevis skarbu!

Rita Bobkova (lūgšanās vienmēr kopā ar draudzi)

+++++

Atvadoties no Jāzepa Romanovska

20.01.2021. Kungs pēc īsas slimības aizsauca mūžībā mūsu draudzes locekli Jāzepu Romanovski, kuru pazinu jau diezgan sen. Viņš bija šoferis Rembates kolhozā “Uzvara” un bieži bija Lielvārdes aptiekā, veikalos. Iepirkties vienmēr nāca ar smaidu kā labs draugs un sens paziņa. Zāles vajadzēja gan pašam, gan arī kaimiņiem. Tuvāk iepazīnos ar Jāzepu un viņa kundzi Antoņinu, kad apprecējos ar Viktoru Apsīti. Viņi bija darbabiedri – šoferi un draugi. Jāzeps bija labvēlīgs, izpalīdzīgs visiem. Kad bija kāda vajadzība ko atvest vai aizvest, visiem tūlīt prātā bija Jāzeps. Uz viņu varēja paļauties, jo retu reizi kādam būtu atteicis - vienīgi tad, kad jutās slikti.

Kad bijām jau kādus gadus svinējuši Jāzepa un Antoņinas Vārda svinības, sāku saprast, ka viņi vēl nav laulāti. Abi brīnījās, ka mēs šajā vecumā to lietu ņemam

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes Romās katoļu draudzē februārī

Svētdienās:

10:00 –
Vissvētākā
Sakramenta
uzstādīšana;

10:20 –
“Rožukroņa”
lūgšanas;

Lielajā Gavēnī: **10:40** – “Rūgtās asaras” dziedājums;
11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un
sestdienās: sv. Mise pl. **18:00**.

2.02. – Kunga Prezentācijas templi svētki (Sveču diena):

18:00 – Sv. Mise ar sveču svētīšanu
un Gaismas procesiju.

3.02. — sv. Blazija diena:

18:00 – svētība ar sv. Blazija svecēm kakla un
elpošanas ceļu slimniekiem.

4.02. — Mēneša pirmā ceturtdiena:

pl. **18:00** — Sv. Mise kopīgā nodomā par draudzes
dzīvajiem locekļiem un Svētā Stunda.

5.02. — Sv. Agates diena:

tiks pasvētīta sv. Agates maize un ūdens pl. **18:00**.

Mēneša pirmās piektdienas Jēzus Sirds
dievkalpojums pēc sv. Mises.

11.02. — Dievmātes parādīšanās Lurdā piemiņas diena un 29. Vispasaules slimnieku diena:

Slimnieku sakramenta piešķiršana sv.
Mises laikā pl. **18:00**. Pēc sv. Mises —
Rožukronis par slimniekiem Vissvētākā
Sakramenta priekšā.

14.02. — Eiropas aizbildņu sv. Cirila un Metodija
svētki.

17.02. — Pelnu Trešdiena, Lielā Gavēņa sākums.

18:00 — sv. Mise Lielvārdē ar svētīto
pelnu kaisīšanu uz galvas ticīgajiem.

Jāievēro **STINGRAIS GAVĒNIS** bez gaļas un piena
produktiem (izņēmums: mazi bērni, veci un slimi
cilvēki). Atļauta 1 ēdienreize līdz sātam, pārējās ir
vieglas uzkodas. Aizliegtas izpriecās, skaļa mūzika.

22.02. — Sv. Pētera katedras svētki.

Lielajā Gavēnī:

Krustaceļš: trešdienās, piektdienās un sestdienās
(draudzes Krusta ceļš) pl. **17:00** pirms sv. Mises.

Pazemīgi lūdzam ziedot Baznīcas remontdarbiem!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,

Reģ. Nr. 90001080360

SEB Banka, Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

tik nopietni un jau esam paspējuši salaulāties baznīcā. Antoņina nokaunējās un vainoja vīru Jāzepu, kurš klusēja. Tad sāku runāt ar prāvestu par šiem draugiem. Prāvests priecīgi iesaucās: “Kur viņi ir? Ved tik šurp!” Pēc zināma apmācību-pārrunu laika 17.05.2015. viņi kļuva laulātie vīrs un sieva. Es ar Viktoru, kurš tagad jau arī ir mūžībā, bijām liecinieki viņu skaistajās Laulībās Lielvārdes baznīcā. Viņu sejas staroja priekā no laimes, ka tagad viņi beidzot varēja atsākt praktizēt svētos sakramentus. Tā viņi kļuva par šīs draudzes locekļiem, būdami vienmēr ļoti dāsni, daloties savā dārzenū un augļu ražā ar prāvestu. Jāzeps man nereti zvanīja, prasīdams, vai prāvestam ir kartupeļi, burkāni, āboli, kurus, cik zinu, katru reizi vasaras un rudens mēnešos deva līdzīvi viņam mēneša pirmajās piektdienās, kad priesteris atbrauca pie viņiem ar Slimnieku sakramentiem. Tā diena viņiem abiem vienmēr bija īpaši gaidīta, kad uz galdauta bija sagatavotas svecītes, krusts, bļodiņa ar ūdeni un divielītis vai vate roku nomazgāšanai pēc sakramentu piešķiršanas. Un arī vai koridorā jau gaidīja maisiņš vai kaste ar zemes dāvanām. Neizpalika arī ziedojums draudzes remontiem, kuru pēc īsas cīņas ar prāvestu piespieda tomēr paņemt ar vārdiem: “Tas ir baznīcas atjaunošanai! Nedrīkstat to nepieņemt!” Viņi vienmēr bija priecīgi saņemt no prāvesta arī garīgo literatūru, sevišķi draudzes avīzīti, “Mieram tuvu” un “Katoļu Baznīcas vēstnesi”, jo viņus interesēja draudzes un Baznīcas dzīve, kurā slimības dēļ viņi varēja piedalīties tikai virtuāli. Tādus es viņus atceros un paturu savās atmiņās, sevišķi Jāzepa sirsnīgo smaidu un izpalīdzīgo sirdi. Kad prāvests man pazvanīja par Jāzepa nāvi, viņš teica, ka ir zaudējis ļoti labu un sirsnīgu savu draugu. Izsaku manu līdzjūtību Antoņinai, kuru Jāzeps ļoti maigi mīlēja, abām meitām un dēlam ar kuplo mazbērnu un mazmazbērnu saimi.

Lai labais Dievs dāsni atalgo Jāzepa dvēseli par visu labo, ko bija darījis ģimenei, draugiem, tuvākajiem un savai draudzei!

Ludmila Apsīte

~~~~~ Sirsnīgi sveicam

Šūpla dienā: ~~~~~

**Mons. pr. Oļģertu Daļeckī 85
gadu jubilejā (2.02.); Donātu
Ļešņečenoku (2.02.); Lolītu
Meistari (3.02.); Oļģu Zeizi
(11.02.); Viktoriju Joneli (13.02.); Aigaru Lapsu
(14.02.); Annu Ļešņečenoku (16.02.); Voldemāru
Simsonu 60 gadu jubilejā (22.02.); pr. Ivaru Babri
(23.02.); ministrantu Edgaru Čubatjuku (23.02.);
Eleonoru Strapcāni (28.02.) u.c.**

**Pateicība visiem, kuri piedalījās Ekumeniskajā
dievkalpojumā 23.01. kopā ar luterāņu draugiem!**

„Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
(mob.t.: 29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv);

www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica

